

Versiune anonimată

Traducere

C-136/20 – 1

Cauza C-136/20

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

12 martie 2020

Instanța de trimitere:

Zalaegerszegi Járásbíróság (Ungaria)

Data deciziei de trimitere:

12 martie 2020

Intervenientă în procedură:

LU

[omissis]

HOTĂRÂRE

Prezenta instanță **suspendă** procedura inițiată împotriva lui LU în vederea executării unei sancțiuni financiare sau a altei obligații economice și **inițiază o procedură de trimitere preliminară**, adresând Curții de Justiție a Uniunii Europene următoarele întrebări preliminare:

- 1) Norma stabilită la articolul 5 alineatul (1) din Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare trebuie interpretată în sensul că, în cazul în care statul membru emitent indică una dintre modalitățile de conduită enumerate la dispoziția respectivă, autoritatea din statul membru executant nu dispune de nicio marjă de apreciere suplimentară pentru a refuza executarea, fiind nevoită să execute [decizia de sancționare]?
- 2) În cazul unui răspuns negativ la întrebarea anterioară, autoritatea din statul membru executant poate susține că conduita indicată în decizia statului membru emitent nu corespunde conduitei descrise în enumerare?

[*omissis*] [considerații procedurale de drept național]

MOTIVARE

Zalaegerszegi Járásbíróság (Tribunalul Districtului Zalaegerszegi, Ungaria) judecă o procedură privind executarea unei sancțiuni financiare sau a altei obligații financiare împotriva lui LU, cetățean maghiar, în temeiul unei cereri [*omissis*] formulate de Bezirkshauptmannschaft Weiz (autoritatea administrativă din districtul Weiz, Austria) la 27 ianuarie 2020 în cadrul procedurii stabilite în conformitate cu capitolul IX/C din az Európai Unió tagállamaival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2012. évi CLXXX. törvény (Legea maghiară CLXXX din 2012 privind cooperarea în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene).

1.

1.1. Situația de fapt

Autoritatea administrativă a districtului Weiz i-a aplicat lui LU, cetățean maghiar, o sancțiune financiară de 80 de euro, prin decizia de sancționare [*omissis*] din 6 iunie 2018, care a devenit definitivă la 1 ianuarie 2019, deoarece LU, în calitate de deținător al vehiculului cu numărul de înmatriculare [*omissis*], nu a indicat, în termen de două săptămâni de la data la care i s-a solicitat să comunice, numele șoferului care conducea sau care a parcat autovehiculul menționat la ora 14.21 la data de 28 decembrie 2017 pe teritoriul municipiului Gleisdorf [Austria].

În vederea executării sancțiunii financiare aplicate, autoritatea din statul membru menționat a transmis Zalaegerszegi Járásbíróság, instanța națională competentă, decizia definitivă și modelul de certificat care figurează în anexa la Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare (denumită în continuare „decizia-cadru”).

1.2. Dreptul Uniunii relevant

Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce a sancțiunilor financiare

„CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind Uniunea Europeană, în special articolele 31 litera (a) și 34 alineatul (2) litera (b),

având în vedere inițiativa Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, Republicii Franceze și Regatului Suediei,

având în vedere avizul Parlamentului European,

întrucât:

[Expunere de motive]

[...]

(2) Principiul recunoașterii reciproce ar trebui să se aplice sancțiunilor financiare impuse de autoritățile judiciare sau administrative pentru a se facilita aplicarea acestor sancțiuni în alt stat membru decât statul în care au fost impuse sancțiunile.

[...]

(4) Sub incidența prezentei decizii-cadru ar trebui, de asemenea, să intre sancțiuni financiare impuse pentru infracțiuni rutiere.

(5) Prezenta decizie-cadru respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute de articolul 6 din tratat și reflectate de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene [...].

[...]

Articolul 1

Definiții

În sensul prezentei decizii-cadru:

- (a) «decizie» înseamnă o decizie definitivă care impune plata unei sancțiuni financiare de către o persoană fizică sau juridică, atunci când decizia a fost luată de:
 - (i) o instanță judecătorească din statul emitent pentru o faptă penală în temeiul legii statului emitent;
 - (ii) o autoritate a statului emitent, alta decât o instanță judecătorească, pentru o faptă penală în temeiul legii statului emitent, cu condiția ca persoana în cauză să fi avut posibilitatea judecării cauzei sale de către o instanță judecătorească cu competență specială în materie penală;
 - (iii) o autoritate a statului emitent, alta decât o instanță judecătorească, pentru acte incriminate de dreptul intern al statului emitent, constituind încălcări ale normelor de drept, cu condiția ca persoana în cauză să fi avut posibilitatea judecării cauzei sale de către o instanță judecătorească cu competență specială în materie penală;
 - (iv) o instanță judecătorească cu competență specială în materie penală, atunci când decizia a fost luată cu privire la o decizie în sensul punctului (iii);

- (b) «sanctiune financiară» înseamnă obligația de a plăti:
- (i) o sumă de bani la condamnarea pentru o infracțiune, impusă printr-o decizie;

[...]

- (c) «stat emitent» înseamnă statul membru în care a fost dată o decizie în sensul prezentei decizii-cadru;

- (d) «stat executant» înseamnă statul membru căruia i-a fost transmisă o decizie în scopul executării

[...]

Articolul 5

Domeniu de aplicare

- (1) Următoarele infracțiuni, dacă sunt incriminate în statul emitent și după cum sunt definite în legislația statului emitent, în condițiile prezentei decizii-cadru și fără verificarea dublei încriminări a faptei, conduc la recunoașterea și executarea deciziilor:

[...]

- conduită contrară normelor de trafic rutier, inclusiv încălcarea reglementărilor referitoare la orele de conducere și perioadele de odihnă și a reglementărilor privind bunurile periculoase;

[...]

Articolul 7

Temeiuri de nerecunoaștere și neexecutare

- (1) Autoritățile competente din statul executant pot refuza recunoașterea și executarea deciziei dacă certificatul prevăzut la articolul 4 nu este prezentat, este incomplet sau în mod evident nu corespunde deciziei.

[...]

- (3) În cazurile prevăzute la alineatele (1) și (2) literele (c) și (g), înainte de a decide nerecunoașterea și neexecutarea unei decizii, în întregime sau parțial, autoritatea competentă din statul executant consultă autoritatea competentă din statul emitent, prin orice mijloace adecvate și, dacă este cazul, îi cere să furnizeze fără întârziere orice informații necesare.

[...]”

1.3. Dreptul și jurisprudența națională aplicabile

Az Európai Unió tagállamaival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2012. évi CLXXX. törvény (Legea CLXXX din 2012 privind cooperarea în materie penală între statele membre ale Uniunii Europene)

Articolul 109

„(1) Sub rezerva unor dispoziții contrare, hotărârile pronunțate în alte state membre în cauze penale produc aceleași efecte ca hotărârile pronunțate de instanțele maghiare și sunt luate în considerare, în procedurile penale inițiate după pronunțarea hotărârii în alt stat membru, de instanța sesizată cu judecarea cauzei, de Ministerul Public și de autoritatea responsabilă cu urmărirea penală.

[...]”

Articolul 112

„«Asistență judiciară în materia executării hotărârilor» înseamnă:

[...]

c) asistență judiciară pentru executarea sancțiunilor financiare sau a altor obligații financiare [...]

[...]”

Articolul 113

„Sancțiunea sau măsura în cauză se execută numai dacă este oportun să se țină seama de hotărârea pronunțată în alt stat membru.”

Articolul 140/A

„[...]”

(3) În cazul tipurilor de infracțiuni la care face referire anexa nr. 12, instanța nu poate refuza executarea sancțiunii financiare aplicate de alt stat membru pentru motivul că hotărârea de sancționare pronunțată în statul respectiv nu poate fi luată în considerare întrucât nu este îndeplinită condiția privind dubla incriminare.

(4) Dispozițiile alineatului (3) sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în situația în care autoritatea din alt stat membru solicită executarea unei sancțiuni financiare aplicate în statul respectiv în legătură cu o faptă care constituie contravenție în acel stat.

[...]”

[Ex-articolul 148]

„[...]”

(4) Instanța de trimitere stabilește în hotărârea sa suma care trebuie executată, a cărei impunere și colectare revine în sarcina biroului de executări din cadrul curții (törvénytörő) corespunzătoare.

[...]”

1.4. Cu privire la necesitatea interpretării dreptului Uniunii în prezenta cauză

Executarea unei sancțiuni financiare aplicate de o autoritate din alt stat membru se efectuează de către o instanță atunci când sancțiunea respectivă a fost aplicată pentru săvârșirea unei infracțiuni (fie în conformitate cu dreptul statului membru emitent, fie în conformitate cu dreptul maghiar) sau atunci când conduita sancționată de celălalt stat membru nu constituie nici infracțiune, nici contravenție conform dreptului maghiar.

Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Europeană au subliniat în nenumărate documente importanța siguranței rutiere și interesul de a promova eficacitatea sancțiunilor pentru încălcarea codului rutier. Aceste documente semnalează de asemenea că sancțiunile de natură financiară pentru anumite încălcări ale normelor de circulație adeseori nu sunt executate atunci când încălcările respective au fost săvârșite cu un vehicul înmatriculat în alt stat membru decât cel în care s-a săvârșit încălcarea.

În cauza C-671/18, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat că autoritatea competentă din statul membru executant nu poate refuza recunoașterea și executarea unei decizii de impunere a unei sancțiuni financiare privind încălcări ale normelor de circulație rutieră atunci când o astfel de sancțiune a fost aplicată persoanei pe numele căreia este înmatriculat vehiculul în cauză pe baza unei prezumții de răspundere prevăzute de legislația națională a statului membru emitent, cu condiția ca această prezumție să poată fi răsturnată. De asemenea, în cauza C-60/12, Curtea a subliniat că, potrivit articolului 5 alineatul (1), domeniul de aplicare al deciziei-cadru include infracțiunile referitoare la o conduită contrară normelor de trafic rutier.

Scopul răspunderii obiective, prevăzută și de dreptul maghiar, este de a evita nesancționarea conduitelor ilicite pentru simplul fapt că autorul real este necunoscut. Această formă de răspundere oferă deținătorului vehiculului posibilitatea de a alege dacă indică numele șoferului real sau dacă plătește sancțiunea (după caz, limitată) aplicată pentru încălcarea normelor de circulație rutieră.

Cu toate acestea, în considerațiile sus-menționate se face referire în mod expres la conduite contrare normelor de circulație rutieră; deținătorul vehiculului căruia i se

aplică o sancțiune în temeiul răspunderii obiective este de asemenea pedepsit (în mod indirect) ca urmare a încălcării normelor de circulație rutieră.

Conform modului de redactare a cererii care face obiectul prezentei cauze, autoritatea din celălalt stat membru a aplicat o sancțiune financiară deoarece deținătorul vehiculului nu a indicat, în pofida solicitării autorității, persoana care conducea vehiculul la momentul săvârșirii încălcării. În acest caz, temeiul sancțiunii este, în realitate, insubordonarea. Este discutabil dacă aceasta constituie o conduită contrară normelor de trafic rutier, inclusiv încălcarea reglementărilor referitoare la orele de conducere și perioadele de odihnă și a reglementărilor privind bunurile periculoase sau dacă este vorba despre o conduită care depășește această categorie, examinarea putând conduce la concluzia că respectiva conduită nu corespunde celei la care face referire decizia-cadru.

Prezenta instanță consideră că, în prezenta cauză, conduita sancționată prin decizia celuilalt stat membru nu constituie o conduită contrară normelor de trafic rutier, inclusiv încălcarea reglementărilor referitoare la orele de conducere și perioadele de odihnă și a reglementărilor privind bunurile periculoase, ci este vorba despre o simplă insubordonare față de solicitarea autorității. În consecință, aceasta nu poate fi inclusă printre conduitele în privința cărora este exclus controlul dublei incriminări, astfel încât, în opinia prezentei instanțe, calificarea ca atare a conduitei sancționate prin decizia celuilalt stat membru implică o interpretare prea largă a dreptului Uniunii, care nu este conformă cu obiectivul inițial al deciziei-cadru.

Conform articolului 267 TFUE, Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire la interpretarea tratatelor. În cazul în care o asemenea chestiune se invocă în fața unei instanțe dintr-un stat membru, această instanță poate, în cazul în care apreciază că o decizie în această privință îi este necesară pentru a pronunța o hotărâre, să ceară Curții să se pronunțe cu privire la această chestiune.

[omissis]

[omissis] [considerații procedurale de drept național]

Zalaegerszeg, 12 martie 2020

[omissis] [semnătura, hotărârea care a rămas definitivă, data și semnătura]